

ת"ד 1950/08/15 - מדינת ישראל נגד רועי אברהם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1950-08-15 מדינת ישראל נ' אברהם
תיק חיצוני: 185809/2015

כבוד השופטת ענת יהב-שופטת	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
רועי אברהם	נאשמים

החלטה

הרקע:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב ביום 30.4.15, כאשר לא נתן זכות קדימה להולכת רגל אשר חצתה את הכביש אותה השעה, נהג בקלות ראש, כשלא נתן תשומת לב לדרך, לא הבחין בהולכת הרגל אשר הוליכה את כלבה, ופגע בה. כתוצאה מהפגיעה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש: שברים באגן, דמם בראש וחתך שנתפר.

ביום 20.12.15 כפר הנאשם באמצעות ב"כ באחריותו לקרות התאונה, בעקבות כך, נקבע התיק לשמיעת ראיות, כאשר פרשת התביעה נסתיימה ביום 29.3.16, במסגרת כך העידו 3 עדי תביעה והתביעה הודיעה אלו עדי.

מיד לאחר הודעת התביעה ביקש הסנגור לטעון טענת אין להשיב לאשמה, שכן לטענתו לא הצליחה התביעה לעמוד בנטל הבאת הראיות, משכך ביקש כי בית המשפט יזכה את הנאשם בלא צורך לחייבו להשיב לאישום, לצורך כך, ניתנו לצדדים שהות לטעון ולהגיב בכתב עד ליום 19.6.16.

"אין להשיב לאשמה"- טענת ההגנה:

הבקשה לזיכוי הנאשם מכוח סעיף 158 לחסד"פ הוגשה ביום 1.6.16 שם נטען במפורט לגבי הראיות שהובאו ע"י המאשימה כי "לא ניתן ללמוד על אופן התרחשות התאונה...אף מעדותו של בוחן התנועה דבר וחצי דבר".

ההגנה סוקרת את הראיות שהוצגו ומתייחסת לכל אחת מהן:

ע"ת 1- חוה צור- הנפגעת, איננה זוכרת את נסיבות התרחשות התאונה ולכן אין בעדותה כדי להאיר דבר ככל שזה נוגע לאחריות והאשם בתיק.

ע"ת 2- רס"מ רועי טיבי- אשר עבר בקרבת מקום, אף הוא לא ראה את התרחשות התאונה, אלא שמע חבטה וראה את רכב הנאשם עומד בנתיב הימני.

ע"ת 3- הבוחן בני פרידמן- ביצע שני שחזורים ובשניהם המסקנה הייתה כי התאונה הינה בלתי נמנעת, כאשר לטענתו, לו הבחין הנאשם בהולכת הרגל קודם לכן- החבלות היו קלות יותר.

לצורך כך ההגנה אף מנתחת את זמני תגובת הנאשם, הפערים בין שני השחזורים ומבקשת לקבוע כבר כעת כי לא ניתן לייחס רשלנות לנאשם כשמדובר בחלקיקי שניות.

בנוסף ההגנה אף מצביעה על מחדלי חקירה כגון, אי ביצוע ניסוי שדה ראיה במקום התאונה.

המאשימה בתגובה לטענה:

מבקשת לדחות הטענה, תוך שהיא סוקרת את הראיות שהוצגו באמצעותה, בעיקר הצביעה על הודעת הנאשם אשר הוגשה (ת/1), שם נאמר ע"י הנאשם כי נסע במהירות של 30-35 קמ"ש, ובעיקר כי לא ראה את הולכת הרגל אלא רק לאר שפגע בה, אז עצר את הרכב תוך בלימת חירום.

מכאן טוענת כי דעתו הוסחה, ואף על פי שלדעתה היה שדה ראיה פתוח- כך למדה מתוך התמונות אשר צולמו ע"י ע"ת 3 (ת/8), ומכאן שהולכת הרגל הייתה גלויה בפני הנאשם 2.41 שניות לא ראה אותה ולא הבחין בה אלא לאחר שפגע בה.

חוזרת על מסקנתו של בוחן התנועה בבית המשפט, כי אם היה מבחין בה, עדיין התאונה הייתה בלתי נמנעת, ומכאן עולה רשלנותו המיוחסת לו.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית- **סעיף 158 לחסד"פ:**

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם- בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו.."

כאמור ועל פי החוק, לאחר סיום פרשת התביעה, הרי שחייבת לעמוד בחובת הבאת הראיות ברמה של ראיות לכאורה,

אולם לא מדובר ברמה הנדרשת לעניין בקשה למעצר תום הליכים- לפי סעיף 21(א)(1) לחסד"פ, אלא בעוצמה נמוכה משמעותית הימנה, שכן ראיות לכאורה לצורך חיוב להשיב לאשמה מתאפין במבחן "כמותי", להבדיל מאלו הנבחנות למעצר, שם המדובר במבחן "איכותי" (בש"פ 825/98 דחלה).

לעניין זה ראה אף בש"פ 4739/01 ראובנוב: **"..הפוטנציאל הראייתי המספיק למעצר איננו הפוטנציאל הלכאורי הדרוש להעברת נטל הראיה, אלא חייב הוא להיות בעל משקל סגולי רב יותר.."**

וכן בש"פ 6686/02 אבו זמיל: **"תשתית ראייתית זו מספיקה על מנת להעביר את את נטל הבאת הראיות ע"פ סעיף 158.. אך.. אין היא בעוצמה הדרושה במעצר"**.

מכאן, שהמשמעות של טענה זו היא, כי אין בראיות אשר הוגשו לבית המשפט מטעם התביעה ואף אם בית משפט ייתן להם את מלוא המשקל והאמון, כדי להביא להרשעתו של הנאשם- ומכאן שאין לחייבו במתן תשובה לאישום.

ככל שזה נוגע ל"כמות" אותן ראיות לכאורה לפי סעיף 158 לחסד"פ נאמר כבר ע"י כבוד השופט שמגר **בע"פ 732/76 מד"י נ' כחלון ואח':**

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא.. ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות.. מן התביעה לנאשם.."

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.."

ומן הכלל לפרט:

אכן, צודקת ההגנה כשטוענת, כי אין מידע לגבי אופן התרחשותה של התאונה באופן ישיר, לא על ידי הנחבלת- הולכת הרגל ולא על ידי מי אשר היה במקום.

עניין זה מתחדד נוכח העובדה כי בוחן התנועה עומד על דעתו כי בשני שחזורים אשר עשה, מטעמים אשר ציין בעדותו, המסקנה המתבקשת כי התאונה הייתה בלתי נמנעת.

כאן אוסיף כי לקחתי בחשבון שמדובר בהולכת רגל אשר חצתה את הכביש שלא במעבר חצייה.

אולם, בשלב הזה של שמיעת הראיות לא ניתן להתעלם מהודעתו של הנאשם בת/1 אשר אומר לחוקר במשטרה ולאחר שהוזהר: **"אני נוסע בנתיב שלי פחות או יותר באמצע הנתיב שלי אני שומע בום מחלק קידמי של רכבי צד שמאל וישר בולם חירום.. והולכת הרגל נפלה ואוטו היה כבר לקראת סוף העצירה.."** (עמ' 1 ש' 16-22).

ובהמשך אמר: **"הולכת הרגל הגיעה משמאל לימין בהליכה מהירה כאילו כלב משך אותה, ככה הרגשתי מהמכה"** (עמ' 2 ש' 45-47).

מכאן שרק על פי הודעתו של הנאשם, נראה כי נהג בנתיב הימני כאר הולכת הרגל חצתה משמאל לימין ורק לאחר שהגיעה לאמצע הנתיב הימני, דהיינו חצתה 3/4 מרוחב הכביש, ורק לאחר שפגע בה הבחין בהימצאותה שם.

לא מצאתי להצטרך בשלב הזה לחישובים של זמני תגובת הנאשם בשני השחזורים, ולתת דעתי אם שינויי הזמן הזעומים ביניהם יש בהם כדי לשנות תוצאת הכרעת הדין בסופו של יום, שכן המסקנה זהה- תאונה בלתי נמנעת, ואף אין להידרש למחדלי החקירה ומה משמעותם, שכן על פניו לפי דברי הנאשם הייתה רשלנות מצידו בחוסר האבחנה בהולכת הרגל אשר חצתה את הכביש לפניו. ומכאן שלפחות קיימות ראיות דלות לאותו יסוד של רשלנות אותו ייחסה המאשימה בכתב האישום לנאשם.

בעניין היות תאונה בלתי נמנעת, נאמר לא אחת כי ההתרשלות מתבטאת גם באי מניעת התוצאה אשר אירעה ומיתון אותה התוצאה, ראה **ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מד"י**, וכן **דנ"פ 3285/98 חג'אזי נ' מד"י**, כאשר בעניין זה איחור בזמן תגובה יש בו כדי לבחון סוגייה זו.

בעניין רשלנות תורמת של הולכת הרגל, אם הייתה כזאת, די שאפנה לרע"פ **1904/03 אואזנה נ' מד"י**: **"הטעם לכך הוא, שרשלנות תורמת אינה מנתקת קשר סיבתי וכי נהג לעולם חייב לצפות גם לרשלנותם של הולכי רגל וחייב להיות ער ולהבחין בנעשה בפניו בדרך ובסביבתה הקרובה"**.

כמובן, שאין בהחלטתי זו הקובעת כי קיימות ראיות להעברת הנטל על הנאשם, כדי להצביע על תוצאת הכרעת הדין בסופו של יום, שכן לא הובררה עד תום גירסת הנאשם, ואין בכל שצוין לעיל כדי לומר האם בסופו של יום יש בכל ראיות התביעה כדי להוכיח מעל לספק סביר את אחריותו של הנאשם בתיק זה בעיקר בהתייחס לזמני תגובת הנאשם, למרחק העצירה וכל זאת בהקשר למסקנת בוחן התנועה.

לאור כל זאת, אני קובעת כי התביעה הרימה את נטל הבאת הראיות ונטל זה עובר על שכמי הנאשם ותגובתו במסגרת פרשת ההגנה ככל שיחפוץ בכך.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ו, 06 יולי 2016, בהעדר הצדדים.